

עפ"ת (חיפה) 9532-10-25 - אביטל חורף נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 9532-10-25 - אביטל חורף נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 9532-10-25

אביטל חורף

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[11.11.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה מיום 2.10.25, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער להאריך את המועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מספר 90528060321.
2. בתמצית: ביום 4.3.24 הונפקה הודעת תשלום קנס, ולפיה נסע המערער ביום 18.1.24 סמוך לאחר השעה 01:00, בכביש 23 במהירות של 119 קמ"ש, במקום בו המהירות המרבית המותרת היא 80 קמ"ש.
3. המבקש הגיש ביום 28.8.25 בקשה להארכת מועד להישפט לשם הסבתו של הדו"ח. בבקשה נטען, כי המערער לא קיבל לידי "בזמן" את הדו"ח המקורי. נטען כי במועד ביצוע העבירה שירת המערער בשירות מילואים פעיל. נטען בנוסף כי המערער שכר על חשבונו את הרכב על מנת להתנייד במסגרת תפקידו במילואים, ובהמשך שימש הרכב את חייליו של המערער וכן מפקדים נוספים ביחידת המילואים.
4. לבקשה צורף תצהיר של המערער בו נטען כי מאז פרוץ המלחמה באוקטובר 2023 שירות המערער שירות מילואים רציף משך 217 ימים. נטען כי הרכב נשכר על ידי המערער, אך שימש חיילים נוספים ביחידת המילואים. עוד טען המערער בתצהירו כי קיבל את הדו"ח בחודש יוני 2024, אך בשל שירות מילואים בין החודשים 6-9/2024, היה טרוד ולא הספיק להתפנות ולעסוק בהליכים הקשורים בהודעת תשלום הקנס.
5. בית המשפט קמא הורה למשיבה להגיש תגובתה לבקשה, אך זו לא הגישה תגובה.

6. בהחלטתו מיום 2.10.25 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע, כי גם אם תילקח בחשבון כל תקופת המילואים (בין החודשים 6-9/2024 ואף לאחר מכן) כתקופה רציפה, הרי שאין הסבר בטענת המערער מדוע לא טופל הדו"ח בשלב מוקדם יותר, ומדוע הוגשה הבקשה רק בחודש אוגוסט 2025. עוד נקבע כי אין בפי המערער טענה לעניין חשש לעיוות דין, מלבד טענה כללית כי היה בשירות מילואים בעת ביצוע העבירה, וכי הרכב שימש אנשים נוספים ביחידת המילואים.
7. בהודעת הערעור חוזר המערער על טיעוניו. נטען, כי הדו"ח נמסר למערער בחודש יוני 2024, והוא שירת במילואים ברצף עד חודש ספטמבר, אז נפצע - וחזר לשירות מילואים בחודש אוקטובר, עד יום 3.7.25. הבקשה להישפט הוגשה בחודש אוגוסט 2025. מכאן שמדובר בשיהוי "ביותר". נטען בנוסף כי באפשרות המערער להוכיח כי הוא לא נהג ברכב, הגם שאין באפשרותו להצביע על האדם שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה. בנוסף, נטען כי לאחרונה ניתן פסק דין עקרוני המתייחס לאמינות תיעוד עבירות של נהיגה במהירות מופרזת באמצעות מצלמת "א3", כאשר מדובר בתיעוד של רכב חשמלי (דוגמת הרכב שהיה בחזקת המערער).
8. המשיבה מצדה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא. נטען, לעניין החשש לעיוות דין, כי בהתאם לחזקת בעל הרכב (סעיף 27ב' לפקודת התעבורה) לא די בכך שהמערער יוכיח כי לא נהג ברכב בעת הרלבנטית, אלא עליו להצביע על זהות הנוהג בפועל. המערער לא צירף בדל ראיה ביחס לזהות הנהג. אשר לשיהוי בהגשת הבקשה להישפט - המערער מודה כי קיבל את הודעת תשלום הקנס ביום 6.6.24, הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה ביום 20.8.25. גם בהינתן שירות המילואים של המערער - אין בפיו הסבר מדוע לא הזדרז לטפל בדו"ח עם סיום תקופת המילואים (או בהפוגות בהן שהה בביתו).
9. לאחר שעיינתי בהחלטת בית המשפט קמא, בבקשה להארכת מועד על נספחיה ובהודעת הערעור, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.
10. המערער מאשר למעשה כי בחודש 6/2024 קיבל לידיו את הודעת תשלום הקנס. רק כעבור 14 חודשים הגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט. עם כל הכבוד וההערכה לשירות המילואים של המערער, אין בו לבדו כדי להצדיק את השיהוי בהגשת הבקשה, שכן אף המערער מודה למעשה כי היו תקופות בהן שהה בביתו - אך לא טיפל בדו"ח שקיבל. מכאן, שאין לקבל את טענת המערער כי הזנחת הטיפול בהודעת תשלום הקנס - נעוצה בנסיבות שאינן תלויות במערער.
11. אשר לשאלת החשש לעיוות דין - כידוע הנטל מוטל על המערער להוכיח קיומו של חשש כאמור. עליו לשכנע כי היה ויוחזר הגלגל לאחור - תהיה התוצאה המשפטית שונה. המערער לא עשה כן. מלבד הכחשה כללית כי הוא זה שנהג ברכב - לא הובאה מטעם המערער כל ראיה שהיא. המערער אישר בתצהירו כי הוא ששכר את הרכב. לטענתו, אחרים מלבדו עשו בו שימוש, אך אין כל אינדיקציה או ראיה המלמדת כי ביום המסוים בו תועד הרכב מבצע את העבירה - לא המערער הוא שנהג ברכב, אלא אדם אחר. בצדק ציין בית המשפט קמא כי מדובר בטענות כלליות שהעלה המערער, ללא כל תמיכה בראיות.

12. כמעט בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי בהתאם להוראת סעיף 27ב' לפקודת התעבורה, קמה חזקה ולפיה יש לראות את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב בעת ביצוע העבירה שנעברה ברכב, אלא אם הלה יוכיח מי נהג ברכב, או הוכיח למי מסר את החזקה ברכב, או הוכיח כי הרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו או הסכמתו (בעניינו - המערער אמנם שכר את הרכב ואינו רשום כבעליו, אולם החזקה חלה עליו, מכוח סעיף 27ב(ב) לפקודה).
13. החזקה הקבועה בסעיף 27ב' הנ"ל - ניתנת לסתירה, והנאשם נושא ב"נטל השכנוע" בהקשר זה. נאשם אינו יוצא ידי חובתו על ידי הקמת ספק סביר, אלא עליו להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן הסתברויות לזכותו. חזקה זו מתקיימת גם אם הוכח פוזיטיבית כי בעל הרכב לא נהג בו בעת ביצוע העבירה אלא אדם אחר, אשר זהותו אינה ידועה [השווה רע"פ 9/11 צמח נ' מדינת ישראל (11.4.11); רע"פ 3034/14 אבו אנטילה נ' מדינת ישראל (25.6.14); רע"פ 4210/15 אבו בלאל נ' מדינת ישראל (17.6.15)].
14. גם כיום, קרוב לשנה ומחצה לאחר שקיבל המערער לידי את הדו"ח - אין בפיו גרסה פוזיטיבית באשר לזהות הנהג ברכב. לא הוצגה גם כל ראיה בעניין. אף לא הוכח וכלל לא נטען כי הרכב נלקח מהמערער שלא בהסכמתו/ידיעתו. במלים אחרות - גם לו היה מתקבל הערעור והתיק היה מוחזר לדיון בבית המשפט קמא - אין כל סיבה להניח כי תוצאת ההליך הייתה שונה. משכך, אף החשש לעיוות דין אינו מתקיים בעניינו.
15. אשר לטענת המערער בדבר פסק דין שניתן "לאחרונה" העוסק באמינות תוצאות מדידה של מצלמת מהירות "א3" ביחס לרכבים חשמליים והיברידיים - יש להניח כי כוונת המערער היא לפסק הדין שניתן ביום 1.4.25 בבית משפט לתעבורה באשדוד בתת"ע 474-04-20 מדינת ישראל נ' אבו גויעד ואח'. מעבר לעובדה כי הכרעת הדין אינה בגדר 'הלכה', וניתנה חודשים ארוכים בטרם הוגשה בקשת המערער להארכת מועד להישפט - אין בפי המערער כל הסבר לכך שהטענה עולה לראשונה בשלב הערעור (ובניגוד לטענת בא כוחו - אין המדובר ב'טענה משפטית' כלל ועיקר, אלא בטענות עובדתיות שיש להוכיחן). משאין בפני כל הסבר משכנע לכך שהטענה עלתה לראשונה במהלך הדיון בערעור - הרי שאין בדעתי להידרש לה.
16. סיכומי של דבר - לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא, ולא נמצאה עילה להתערב בהחלטתו. הערעור נדחה לפיכך.
- המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.
- ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ו, 11 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.